ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
στην υπόθεση 38/86 *

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

Στις 27 Μαρτίου 1981, η προσφεύγουσα στην κύρια δίκη, η επιχείρηση Karl-Heinz Neumann (στο εξής: η προσφεύγουσα), υπέβαλε στο καθού στην κύρια δίκη, το Bundesanstalt für landwirtschaftliche Marktordnung (Ομοσπονδιακό Ίδρυμα Οργανώσεως Γεωργικών Αγορών) (στο εξής: BALM), αίτηση αγοράς Unterschalen (κάτω μέρος του οπισθίου ποδιού) νεαρών ταύρων, σύμφωνα με τον κανονισμό 713/81 της Επιτροπής, της 19ης Μαρτίου 1981, περί της πωλήσεως σε τιμή που καθορίζεται κατ' αποκοπή εκ των προτέρων ορισμένων αποστεωμένων βοείων κρεάτων που κατέχουν ορισμένοι οργανισμοί παρεμβάσεως (ΕΕ L 74, σ. 27). Η πώληση αυτή ήταν δυνατή από τις 30 Μαρτίου μέχρι τις 30 Απριλίου 1981 ή μέχρι εξαντλήσεως των αποθεμάτων.

Η κατ' αποκοπήν τιμή για το εν λόγω προϊόν είχε καθοριστεί σε 3 675 ECU ανά τόνο, η οποία, όταν η προσφεύγουσα υπέβαλε την αίτηση αγοράς, αντιστοιχούσε σε 10 112,68 DM ανά τόνο.

Σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 2173/79, η προσφεύγουσα κατέθεσε παράλληλα με την αίτησή της και ασφάλεια η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 15 του κανονισμού, ανερχόταν σε 50 ECU ανά τόνο. Ως προς την κατάπτωση της ασφάλειας, το άρθρο 16 του κανονισμού ορίζει ότι:

« 1) Υπό την επιφύλαξη των διατάξεων των παραγράφων 2 και 3, αν κατά την εκπνοή της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 18, παράγραφος 1, ο αγοραστής δεν πλήρωσε όλη την ποσότητα του καθορισθέντος στη σύμβαση προϊόντος, η σύμβαση αυτή καταγγέλλεται από τον οργανισμό παρεμβάσεως για την ποσότητα που δεν έχει πληρωθεί.

2) Εκτός από περίπτωση ανωτέρας βίας, η ασφάλεια καταπίπτει:

α) κατ' αναλογία προς την ποσότητα που δεν έχει πληρωθεί εντός της προβλεπομένης προθεσμίας, όταν η ποσότητα που έχει πληρωθεί είναι μεγαλύτερη ή ίση με το 60 % και μικρότερη ή ίση με το 95 % της ποσότητας που προβλέπεται στη σύμβαση·

β) εν όλω, όταν η ποσότητα που έχει πληρωθεί είναι μικρότερη από το 60 % της ποσότητας που προβλέπεται στη σύμβαση.

3) Σε περίπτωση μη τηρήσεως των άλλων υποχρεώσεων που προβλέπονται στη σύμβαση, η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους δύναται να κηρύξει καταπεσούσα την ασφάλεια εν όλω ή εν μέρει, ανάλογα με τη σοβαρότητα της παραβιάσεως της συμβατικής υποχρεώσεως.

Οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών ανακοινώνουν στην Επιτροπή τις περιπτώσεις εφαρμογής του προηγουμένου εδαφίου διευκρινίζοντας τις επικληθείσες περιστάσεις καθώς επίσης και τα ληφθέντα μέτρα. »

Την 1η Απριλίου 1981, μετά από τις τροποποιήσεις των κεντρικών ισοτιμιών των κοινοτικών νομισμάτων που πραγματοποιήθηκαν στις 23 Μαρτίου 1981, το Συμβούλιο θέσπισε τον κανονισμό 850/81, περί τροποποιήσεως του κανονισμού 878/77 περί των τιμών συναλλάγματος οι οποίες πρέπει να εφαρμόζονται στο γεωργικό τομέα (ΕΕ L 90, σ. 1). Με τον κανονισμό αυτό αυξήθηκε η « πράσινη » ισοτιμία του γερμανικού μάρκου από τις 6 Απριλίου 1981. Το αποτέλεσμα ήταν μείωση της τιμής ανά τόνο του κρέατος που ήθελε να αγοράσει η προσφεύγουσα, εφόσον η τιμή αυτή από 10 112,68 μειώθηκε σε 9 763,01 DM. Στις 7

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Απριλίου 1981, ο BALM απέστειλε στην προσφεύγουσα « βεβαίωση πωλήσεως » βάσει της αρχικής τιμής.

Από την τροποποίηση της τιμής μετατροπής επωφελήθηκαν οι ανταγωνιστές της προσφεύγουσας, οι οποίοι υπέβαλαν την αίτησή τους μετά τις 6 Απριλίου 1981. Για το λόγο αυτό η προσφεύγουσα έκρινε ότι δεν είχε πλέον καμία πιθανότητα να διαθέσει στην αγορά τα προϊόντα αυτά που προέρχονταν από τα αποθέματα, βάσει της παλαιάς τιμής μετατροπής, χωρίς να υποστεί ζημίες. Αφού συμβουλεύθηκε τηλεφωνικώς πολλούς υπαλλήλους του BALM, προέβη, μέσω της Martin Lund GmbH, στην « ακύρωση » της συμβάσεως, με τηλετυπήματα της 14ης και 23ης Απριλίου 1981. Η εταιρία αυτή η οποία ανήκει στον ίδιο όμιλο με την προσφεύγουσα υπέβαλε, παράλληλα με τη δήλωση ακυρώσεως, δύο νέες αιτήσεις αγοράς βάσει της νέας τιμής, τις οποίες αποδέχτηκε ο BALM. Τα προϊόντα αυτά παρελήφθησαν και εξοφλήθηκαν κανονικά.

Στη συνέχεια ο BALM κήρυξε καταπεσούσα την εγγύηση που είχε συσταθεί μαζί με την αίτηση αγοράς της 27ης Μαρτίου 1981, επειδή η προσφεύγουσα δεν είχε εκπληρώσει την υποχρέωση πληρωμής που προέκυπτε από την αρχική της αίτηση.

Η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής, ενώπιον του Verwaltungsgericht Frankfurt am Main, ζητώντας επιστροφή της ασφάλειας.

Στο πλαίσιο της διαφοράς αυτής το Verwaltungsgericht υπέβαλε στο Δικαστήριο δύο προδικαστικά ερωτήματα που αφορούσαν, κατ' ουσία, την ερμηνεία του προαναφερθέντος κανονισμού 850/81 και την ενδεχόμενη ύπαρξη στο κοινοτικό δίκαιο γενικής αρχής του δικαίου, αποκαλούμενης « αντικειμενικής ανεπιείκειας » (sachliche Unbilligkeit).

Στις προτάσεις που ανέπτυξε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 26 Σεπτεμβρίου 1985 ο γενικός εισαγγελέας παρατήρησε ότι το κοινοτικό δίκαιο δεν γνωρίζει τη γενική αρχή του δικαίου που καλείται αντικειμενική ανεπιείκεια, αλλ' ότι:

« ... θεωρώ ότι συντρέχει οπωσδήποτε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, όταν αποφασίζεται η κατάπτωση ολόκληρου του ποσού της ασφάλειας, ενώ είναι σαφές ότι, σε περιπτώσεις όπως η παρούσα, ο οργανισμός παρεμβάσεως δεν έχει υποστεί καμία ή υπέστη πολύ μικρότερη ζημία από την αντικατάσταση των πωλήσεων προς την προσφεύγουσα από νέες πωλήσεις ».

Στην απόφασή του της 14ης Νοεμβρίου 1985 (Neumann, 299/84, Συλλογή σ. 3663), το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) ακολούθησε τις προτάσεις αυτές σε ό,τι αφορά την αρχή της αντικειμενικής ανεπιείκειας. Ως προς την αρχή της αναλογικότητας, η απόφαση περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τις ακόλουθες παρατηρήσεις:

« Δεδομένου ότι το εθνικό δικαστήριο χαρακτήρισε στη Διάταξη παραπομπής την αρχή της αντικειμενικής ανεπιείκειας ρητά ως ειδική εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας, πρέπει να εξεταστεί αν η λύση υπέρ της οποίας κλίνει το εθνικό δικαστήριο μπορεί να βασιστεί στην τελευταία αυτή αρχή, όπως έχει αναγνωριστεί από το κοινοτικό δίκαιο.

Από την άποψη αυτή πρέπει να εξεταστεί αν η κατάπτωση της ασφάλειας υπό προϋποθέσεις σαν αυτές που αναφέρονται στη Διάταξη παραπομπής αποτελεί δυσανάλογο μέτρο σε σχέση με το θεμιτό σκοπό που επιδιώκεται με το σύστημα ασφάλειας. »

Μετά την εξέταση της σχετικής κανονιστικής ρυθμίσεως και των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως, το Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι:

« ... η αρχή της αναλογικότητας που αναγνωρίζεται στο κοινοτικό δίκαιο δεν μπορεί, υπό τις περιστάσεις που περιγράφονται στη Διάταξη παραπομπής, να παράσχει λύση στη διαφορά που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου ».

Ωστόσο, το Verwaltungsgericht Frankfurt am Main έκρινε ότι η διαφορά επιβάλλει την εκτίμηση του κύρους του άρθρου 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 2173/79 σε σχέση με την αρχή της αναλογικότητας. Με Διάταξη της 15ης Ιανουαρίου 1986, το εν λόγω δικαστήριο αποφάσισε να ρωτήσει και πάλι το Δικαστήριο και υπέβαλε το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

« Είναι το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 2173/79 της Επιτροπής, της 4ης Οκτωβρίου 1979, περί των λεπτομερειών εφαρμογής που αφορούν τη διάθεση των βοείων κρεάτων που αγοράζονται από τους οργανισμούς παρεμβάσεως, ο οποίος καταργεί τον κανονισμό 216/69 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/026, σ. 142), άκυρο, επειδή δεν συμβιβάζεται με την αρχή της αναλογικότητας, καθόσον η διάταξη αυτή εφαρμόζεται επίσης και στην περίπτωση κατά την οποία η βάσει συμβάσεως πωληθείσα ποσότητα εμπορεύματος προερχόμενου από παρέμβαση δεν παραλήφθηκε και δεν καταβλήθηκε το τίμημα, αντ' αυτού όμως, και με σύμπραξη του οργανισμού παρεμβάσεως, συνήφθησαν από τον ίδιο αγοραστή ή από εταιρία του ίδιου ομίλου νέες συμβάσεις για την ίδια ποσότητα, οι οποίες εκτελέστηκαν πλήρως, η δε ενέργεια αυτή του αγοραστή οφείλεται στο γεγονός ότι η εκπλήρωση της αρχικής συμβάσεως θα είχε ως συνέπεια, λόγω της μεταβολής της ισοτιμίας του ECU, να υποστεί ο αγοραστής σημαντική οικονομική ζημία; »

Η Διάταξη περί παραπομπής πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 12 Φεβρουαρίου 1986.

Το Verwaltungsgericht παρατηρεί στην εν λόγω Διάταξη ότι τα επιχειρήματα που ανέπτυξε ο γενικός εισαγγελέας στις προτάσεις του της 26ης Σεπτεμβρίου 1985 το παρακινούν να απευθυνθεί και πάλι στο Δικαστήριο. Θεωρεί ότι ο λόγος για τον οποίο το Δικαστήριο δεν ακολούθησε την πρόταση του γενικού εισαγγελέα είναι ότι το Verwaltungsgericht δεν είχε διατυπώσει το ερώτημα που αναφερόταν στο ύψος της ασφάλειας σε συνδυασμό με την αρχή της αναλογικότητας.

Σύμφωνα με το άρθρο 20 του πρωτοκόλλου περί του οργανισμού του Δικαστηρίου κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις η προσφεύγουσα στην κύρια δίκη, εκπροσωπούμενη από το δικηγόρο Κολωνίας Schiller, και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον P. Karpenstein, μέλος της νομικής της υπηρεσίας.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε, στις 19 Νοεμβρίου 1986, να αναθέσει την υπόθεση στο δεύτερο τμήμα, κατ' εφαρμογή του άρθρου 95 του κανονισμού διαδικασίας, και να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

II — Γραπτές παρατηρήσεις

Η *προσφεύγουσα στην κύρια δίκη* (στο εξής: η προσφεύγουσα) τονίζει ότι η αρχή της αναλογικότητας είναι βασική και θεμελιώδης αρχή του κοινοτικού δικαίου που θέτει όρια στα μέτρα της δημοσίας διοικήσεως που επιβάλλουν επιβαρύνσεις.

Για να κριθεί αν μια διάταξη του κοινοτικού δικαίου είναι σύμφωνη προς την αρχή της αναλογικότητας, πρέπει να εξεταστεί αν τα μέσα που χρησιμοποιεί είναι κατάλληλα και απαραίτητα για την επίτευξη του επιδιωκομένου σκοπού.

Το ουσιαστικό ζήτημα είναι, λοιπόν, να εξεταστεί αν η κύρωση της κατ' αποκοπήν, πλήρους και αυτόματης κατάπτωσης της ασφάλειας, κατ' εφαρμογή του άρθρου 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 2173/79, είναι κατάλληλη και απαραίτητη, ακόμα και στην περίπτωση — όπως η παρούσα — κατά την οποία η προσφεύγουσα ούτε παρέλαβε ούτε πλήρωσε την ποσότητα των προϊόντων αποθεματοποιήσεως την οποία αφορούσε η αρχική σύμβαση πωλήσεως, αλλά, σε αντικατάσταση της συμβάσεως αυτής, η προσφεύγουσα ή μία από τις εταιρίες του ίδιου ομίλου συνήψε νέες συμβάσεις για

την ίδια ποσότητα, σε συνεργασία με τον οργανισμό παρεμβάσεως, οι οποίες εκτελέστηκαν πλήρως και κανονικά. Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι με τον τρόπο αυτό μειώθηκαν τα αποθέματα των οργανισμών παρεμβάσεως. Επικαλούμενη την προαναφερθείσα πρώτη απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 1985, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι σκοπός του εν λόγω συστήματος ασφαλείας είναι η διασφάλιση της τηρήσεως, εκ μέρους του αγοραστή, των συμβατικών του υποχρεώσεων που απορρέουν από την αίτηση αγοράς και των όρων πωλήσεως που προβλέπουν οι διατάξεις των σχετικών κανονισμών, στο πλαίσιο της διαθέσεως βοείων κρεάτων που έχουν αγοραστεί από τους οργανισμούς παρεμβάσεως. Υπό τις παρούσες περιστάσεις, η κατ' αποκοπήν, πλήρης και αυτόματη κατάπτωση της ασφάλειας είναι εντελώς δυσανάλογη σε σχέση με το σκοπό που επιδιώκει το σύστημα ασφάλειας.

Η ιδιομορφία της παρούσας περίπτωσης διακρίνεται σαφώς από την περίπτωση κατά την οποία ένας επιχειρηματίας δεν εκπληρώνει την υποχρέωσή του να παραλάβει το εμπόρευμα, ούτε βάσει της αρχικής συμβάσεως ούτε βάσει συμβάσεως που αντικατέστησε την αρχική. Πρόκειται για κριτήριο εκτιμήσεως που δεν μπορεί να αγνοηθεί όταν πρόκειται να καθοριστεί αν ενδείκνυται η κατάπτωση της ασφάλειας.

Η προσφεύγουσα προτείνει, συνεπώς, να δοθεί η ακόλουθη απάντηση στο προδικαστικό ερώτημα:

« Το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 2173/79 της Επιτροπής, της 4ης Οκτωβρίου 1979, περί των λεπτομερειών εφαρμογής που αφορούν τη διάθεση των βοείων κρεάτων που αγοράζονται από τους οργανισμούς παρεμβάσεως, το οποίο καταργεί τον κανονισμό 216/69, στερείται κύρους ως ασυμβίβαστο με την αρχή της αναλογικότητας, καθόσον εφαρμόζεται, επίσης, στην περίπτωση κατά την οποία ο αγοραστής δεν παρέλαβε, βέβαια, ούτε πλήρωσε την ποσότητα αποθεματοποιημένων προϊόντων που αφορούσε η σύμβαση πωλήσεως, αλλά, σε αντικατάσταση της συμβάσεως αυτής, ο ίδιος αγοραστής ή εταιρία του ίδιου ομίλου συνήψαν νέες συμβάσεις για την ίδια ποσότητα, σε συνεργασία με τον οργανισμό παρεμβάσεως, οι οποίες εκτελέστηκαν πλήρως. »

Η *Επιτροπή* παρατηρεί προκαταρκτικώς ότι το Δικαστήριο, στο σκεπτικό της πρώτης αποφάσεώς του της 14ης Νοεμβρίου 1985, εξέτασε διά μακρών το αν η κατάπτωση της ασφάλειας, κατ' εφαρμογή του άρθρου 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 2173/79, συνιστά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας. Συνεπώς, το Δικαστήριο έχει ήδη δώσει απάντηση στο ερώτημα του Verwaltungsgericht, το οποίο είναι, ως εκ τούτου, περιττό. Εξάλλου, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η αναλογικότητα μιας ρυθμίσεως πρέπει να κρίνεται με βάση την εκτίμηση των μέσων που χρησιμοποιούνται και των στόχων που επιδιώκονται, δηλαδή στη συγκεκριμένη περίπτωση, με βάση το αν το μέσο που χρησιμοποιήθηκε, δηλαδή η κατάπτωση της ασφάλειας, είναι κατάλληλο και απαραίτητο για την επίτευξη του καθορισθέντος σκοπού, δηλαδή της κανονικής εκτελέσεως της εννόμου υποχρεώσεως που διασφαλίζει η ασφάλεια.

Στη νομολογία του το Δικαστήριο έχει κυρίως τονίσει ότι η παραβίαση κυρίων και δευτερευουσών υποχρεώσεων δεν πρέπει να επισύρει τις ίδιες κυρώσεις. Αν υπήρχε παραβίαση υποχρεώσεως, την τήρηση της οποίας απέβλεπε ακριβώς να εξασφαλίσει η ασφάλεια, θα ήταν εύλογο να καταπέσει η ασφάλεια στο σύνολό της. Σε περίπτωση μη τηρήσεως δευτερεύουσας υποχρεώσεως, μικρότερης σημασίας, θα έπρεπε, αντιθέτως, να εξακριβώνεται σε κάθε περίπτωση μήπως η ολική κατάπτωση της ασφάλειας θα πρέπει να θεωρηθεί ως υπερβολική κύρωση.

Ως προς τον αναλογικό χαρακτήρα των διατάξεων του άρθρου 16, παράγραφος 2, η Επιτροπή παρατηρεί ότι όπως προκύπτει από τη δομή του το άρθρο αυτό διαμορφώθηκε ήδη κατά τρόπο που να λαμβάνει υπόψη την αρχή της αναλογικότητας και, κατά συνέπεια, να αποτρέπει κάθε απόφαση εξαιρετικά αυστηρή στο θέμα αυτό.

Η Επιτροπή προσθέτει ότι η εν λόγω ασφάλεια αντιπροσώπευε μόνο το 1,36 % της τιμής και ότι θα ήταν παράλογο να θεωρηθεί ως μέτρο υπερβολικά αυστηρό η κατάπτωση μιας ασφάλειας τόσο μικρής σε σχέση με τη σημασία της κύριας υποχρεώσεως που παραβιάστηκε.

Η Επιτροπή δέχεται ότι το άρθρο 16, παράγραφος 2, δεν επιτρέπει να ληφθούν υπόψη ειδικές περιστάσεις όπως αυτές της παρούσας υπόθεσης, θεωρεί, όμως, ότι ακόμα και σε περίπτωση όπως αυτή που εκθέτει η προσφεύγουσα δεν συντρέχει κανένας λόγος που να καθιστά άκυρη την εν λόγω διάταξη.

Όταν προκύπτει, όπως συμβαίνει με την προσφεύγουσα, ότι η αγορά προϊόντων από την παρέμβαση συνιστά μη επωφελή για τον αγοραστή πράξη, λόγω της εκ του νόμου τροποποιήσεως της τιμής μετατροπής, αυτό περιλαμβάνεται στους συναλλαγματικούς κινδύνους στους οποίους υπόκεινται όλοι οι επιχειρηματίες. Καταρχήν, οι τροποποιήσεις της συναλλαγματικής τιμής δεν μπορούν να επηρεάσουν το κύρος συμβάσεων αγοράς που έχουν ήδη συναφθεί, ούτε το συμφέρον που παρουσιάζει για την Κοινότητα, και το οποίο διασφαλίζει η ασφάλεια, η εκτέλεση των εν λόγω συμβάσεων. Πρέπει, ιδίως, να τονιστεί σχετικά ότι στην παρούσα υπόθεση, καίτοι η κατάσταση στο νομισματικό τομέα ήταν ιδιαίτερα λεπτή, η προσφεύγουσα αποφάσισε, για να διασφαλίσει τη συμμετοχή της στο διαγωνισμό, να καταθέσει νωρίς την αίτηση αγοράς, όταν ίσχυε ακόμα η παλαιά και λιγότερο ευνοϊκή τιμή μετατροπής των ECU σε DM.

Συνεπώς, η προσφεύγουσα στην κύρια δίκη κατέθεσε την αίτηση αγοράς πριν τεθεί σε ισχύ ο προαναφερθείς κανονισμός 713/81 επειδή ήθελε, προφανώς, να διασφαλίσει ότι το αίτημά της αυτό θα ληφθεί υπόψη. Το ότι επικαλείται τώρα τα συναλλαγματικά οφέλη, που αποκόμισαν οι ανταγωνιστές της, οι οποίοι κατέθεσαν την αίτησή τους μετά την τροποποίηση της τιμής μετατροπής του ECU, δεν μπορεί να αποτελέσει βάσιμη, από νομικής απόψεως, ένσταση ως προς τον κατάλληλο χαρακτήρα του κανόνα της καταπτώσεως της ασφάλειας, που προβλέπει το άρθρο 16, παράγραφος 2.

Η ασφάλεια που προβλέπει το άρθρο 15 του κανονισμού 2173/79, η οποία καθορίζεται κατ' αποκοπή και ανεξάρτητα από συγκεκριμένες ζημίες, αποβλέπει κυρίως όχι στο να αντισταθμίσει τη ζημία που ενδεχομένως θα υποστεί ο οργανισμός παρεμβάσεως, αλλά στο να διασφαλίσει τη σοβαρότητα των προτάσεων προς σύναψη συμβάσεως και την τήρηση των συναφθεισών συμβάσεων.

Κατά συνέπεια, σύμφωνα με την άποψη της Επιτροπής, η αρχή της αναλογικότητας δεν επιβάλλει διαφορετική μεταχείριση για την αποδέσμευση της ασφάλειας, ανάλογα με τις δαπάνες στις οποίες πράγματι υποβλήθηκαν η Κοινότητα ή οι οργανισμοί παρεμβάσεως.

Κατά συνέπεια, η Επιτροπή προτείνει στο Δικαστήριο να απαντήσει ως εξής στο προδικαστικό ερώτημα:

« Από την εξέταση του ερωτήματος που υποβλήθηκε δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να δημιουργήσουν αμφιβολίες ως προς το συμβιβαστό του άρθρου 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 2173/79 της Επιτροπής, της 4ης Οκτωβρίου 1979, περί των λεπτομερειών εφαρμογής που αφορούν τη διάθεση των βοείων κρεάτων που αγοράζονται από τους οργανισμούς παρεμβάσεως, ο οποίος καταργεί τον κανονισμό 216/69 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/026, σ. 142), με την κοινοτική αρχή της αναλογικότητας. »

O. Due

εισηγητής δικαστής